

LENINA KAROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

IZNĀK KOPĒS
1950. GADA 29. MARTA
Nr. 134 (5673)
12.
NOVEMBRIS
CETURTDIENA
1987. GADS
Maksā 3 kap.

Leņina idejas dzīvos mūžos

Latvijas Komunistiskās partijas Centrālās Komitejas sekretāra A. GORBUNOVA runa pieminējamā V. I. Leņinam atklāšanas mitiņā Preiļos 1987. gada 5. novembrī.

«Vēsture, — kā savā laikā atzīmēja Kārlis Marks, — atzīst par lieliem tikai tos cilvēkus, kas, darbojoties kopējā mērķa labā, ...atnes laimi vislielākajam ļaužu skaitam». Tāpēc ar pateicību un cieņu cilvēce glabā visu to gara milžu vārdus, kuru domas un darbi cauri gadu gadiem apgaismojuši un apgaismo ceļu šodienai uz labāku rītdienu.

Un Leņina vārds starp tiem ieņem īpašu vietu, jo laikmets, kas mums deva Leņinu, atšķirībā no visiem iepriekšējiem izvirzīja uzdevumu gāzt nevis vienas šķiras kundzību, lai tās vietā liktu citu, bet gan likvidēt cilvēku eksploatāciju vispār un ar sociālistiskās revolūcijas palīdzību nodrošināt cilvēka cienīgu dzīvi apstākļos visiem strādājošās sabiedrības locekļiem.

Leņins katram padomju cilvēkam — goda, prāta un sirdsapziņas simbols. 70 gadus pēc Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas Leņina idejas, Leņina personība ne tikai nezaudē savu pevilcību, bet tieši otrādi — aug lielumā.

Leņins vismazāk gribēja, lai viņu dievina. Par to ne vienreiz vien teica arī Nadežda Krupskaja. Tad kāpēc mēs ceļam pieminējumus Leņinam? Es domāju, tāpēc, ka Leņina piemēna mums ir svēta. Tāpēc, ka Leņina idejas un personība ir tas nekļūdīgais orientieris vai bāka, kas mūsu partijai un tautai rādījis ceļu vistumšākajās naktīs un vismiglainākajos rītos.

Mūsu lielākā nelaime ir bijusi tā, ka dažbrīd Leņins vienam otram ir izbeidzies ar pieminējamā uzcelšanu, ziedu nolikšanu, portretu izkāršanu vai citātu nolikšanu.

Kailli Leņina citāti, nedz arī pavīrsi caurskatīti Leņina darbi mums nav devuši atbildi uz vakardienas jautājumu un nedos atbildi arī uz šodienas jautājumiem, ja paši nestrādāsim, ja paši Leņina darbos nemeklēsim šīs atbildes. Leņinu nevajag dievināt, bet domāt un darbot katram no mums viņam jātuvojas ik dienas.

Uz Leņinu kā cilvēka tēlu var tīkties katrs. Sākot no vienkārša darba darītāja līdz valsts vadītājam. Līdzās zināšanām valstsvīram viņa strādnieki un zemnieki toreiz redzēja arī vienkāršu, sirsnīgu un darba tautu saprotošu cilvēku, tāpēc arī ļoti milēja.

Šodien Leņins mums ir vadītājs vairāk nekā jebkad. Jo mēs gribam būt revolūcijas turpinātājus.

Atklājot pieminēto Vladimiram Iljičam, es gribu jautāt vispirms komunistiem. Cik mūsu vidū ir cilvēku, kuri turpina revolūciju, tā ziedojo un upurējot sevi mūsu sabiedrības atjaunošanai, kā to darija Leņins un viņa līdzgaitnieki? Mums ir ļoti vajadzīgs leņinskais darba stils, kura būtība ir visai vienkārša.

Ziedot sevi darbam — neganti strādājot, būt saiknē ar visu, kas interesē darba cilvēku.

Mums ir ļoti vajadzīga leņinskā metodoloģija — zinātnes un prakses, vārdu un darbu vienība un cieša saskaņa.

Leņina idejas ir mūsu daudzdzīvīgā valsts tautu brālība.

Un visbeidzot, Leņina idejas ir tas pamats, uz kura varam droši veikt rekonstrukciju mūsu sociālisma ēkā.

Atcerēsimies arī ko citu. Leņina vārds ir nesaraucami saistīts ar revolucionāro kustību Latvijā.

1900. gada pavasarī Vladimirs Iljičs nelegāli ieradās Rīgā, lai iepazītos ar latviešu sociāldemokrātu darbību un vienotos ar viņiem par laikraksta «Iskra» ieviešanu Krievijā caur Rīgas un Liepājas ostām.

Kopš šī laika Leņina kopdarbība ar latviešu revolucionāriem arvien vairāk nostiprinājās un vērsās plašumā. Ievērojamākie latviešu bolševiki Pēteris Stučka, Jānis Bērziņš-Ziemeļis, Pauls Dauge, Fricis Roziņš jau 1905.

1907. gada revolūcijas dienās ar Vladimiru Iljiču nodibināja personīgus kontaktus, kļūdami uz visiem laikiem par uzticīgiem viņa līdzgaitniekiem. Latviešu strēlnieki bija līdzās Leņinam padomju varai viskritiskākajā situācijā.

Mēs, protams, nevaram arī nelepoties ar to, ka, vērtējot Latvijas proletariāta un latviešu sociāldemokrātu revolucionāro darbību cīņā pret carismu, V. I. Leņins atzīmēja, ka «revolūcijas laikā latviešu proletariāts un latviešu sociāldemokrātija ieņēma vienu no vissvarīgākajām, pirmajām vietām cīņā pret patvaldību un visiem vecās kārtības spēkiem». Tāpēc dzīvosim un strādāsim tā, lai šie vārdi jaunā vēsturiskā izpratnē attiecas arī uz mūsu paaudzes komunistiem.

Isteno pārtikas programmu

Šīgada uzdevums izpildīts priekšlaikus

Kolhoza «Dubna» kolektīvs divus mēnešus pirms termiņa — Lielā Oktobra 70. gadadienas priekšvakarā — izpildīja gada plānu galas pārdošanā valstij. Piegādātas 610 tonnas šīs produkcijas. Līdz gada beigām saimniecība plāno pārdot valstij vēl 30—40 tonnas gaļas.

Mums nav spēcīgas lopbarības bāzes, — saka kolhoza valdes priekšsēdētājs J. Laizāns. — Tomēr, ja cilvēki strādā pašāizliedzīgi, godprātīgi veic savus pienākumus, varam sasniegt labus rezultātus. Gaļas pārdošanas gada plāna izpilde pirms termiņa — uzskatāms tā apliecinājums.

Saimniecība šogad jo sevišķi uzteic nobarājamo jaunlopu fermas «Saulīši» kolektīvu. Uzdevumu lopu dzīvsvāra pieaugumu kāpināšanā tas paveicis par 136 procentiem. Sevišķi labi strādā ilggadējie lopkopji Olga Brakovska, Pēteris Butlers un Valentīna

Mačāne, kuri savus individuālos plānus izpildījuši attiecīgi par 141, 140 un 134 procentiem.

Lielu ieguldījumu devuši arī nobarājamo cūku fermas «Kazēri» laudis. Šeit strādā Leontīna Dzene un Vladislavs Dzenis — arī ilggadēji lopkopības darbinieki. Divatā viņi aprūpē 624 barokļus. Un sasniedz atzīstamus rezultātus. Ik diennakti cūkas pieņemas dzīvsvārā par 544 grammiem jeb par 167 grammiem vairāk nekā plānots.

Dzīvsvāra pieaugumu palielināšanā jaunlopiem un cūkām salīdzinājumā gan ar iepriekšējo gadu, gan ar plānotajiem rādītājiem, kā atzīst kolhoza vadītājs J. Laizāns, ir galvenais faktors, kurš nodrošināja saimniecībai iespēju jau Oktobra jubilejas priekšvakarā izpildīt šī gada uzdevumu galas pārdošanā valstij.

P. STRAUTS

Pārskats

par piena izslaukumiem rajona saimniecībās (pēc RARA dispečerdienesta datiem)

Saimniecība	Izslaukts no govju novembra I. dekādē		salīdzinājums ar iepriekšējo salīdzinājuma laiku 1986. g.		+ no govju sal. at 1986. g. (kg)
	+	-	+	-	
«Krasnīj Oktjabrj»	11,8	-0,1	-0,4	+167	
Leņina	11,7	-0,7	+1,9	+31	
«Nākotne»	9,4	-0,2	+1,3	-50	
Raina	8,7	-1,0	-0,4	+204	
«Zelta vārpa»	8,1	-0,8	+0,1	-141	
Rušonas p. s.	8,0	-0,5	-0,4	-112	
Kirova	8,0	-0,5	-0,7	-350	
M. Gorkija	7,6	-0,5	-0,1	-443	
Suvorova	7,5	-0,5	+1,0	-25	
«Sarkanā ausma»	7,5	-0,6	-0,4	-108	
Aglonas p. s.	7,3	-0,4	+0,3	+34	
Dzeržinska	7,3	-1,1	-0,3	-76	
«Rīts»	7,0	-	-0,2	+25	
Oskalna	6,9	-0,3	-	-281	
«Dzintars»	6,7	+0,1	-	+34	
«Sīlukains»	6,7	-0,8	-0,3	-42	
K. Marksa	6,6	-0,3	-0,5	+24	
«Vārkava»	6,3	-0,5	-1,2	-204	
Rudzātu p. s.	6,1	-0,3	-0,2	-39	
«Dubna»	5,8	-0,6	-0,8	-268	
RAJONĀ	7,9	-0,4	-0,1	-80	

Aglonā — pirmais cepiens

Aglonas maizes ceptuves rekonstrukcija izdarīta. Kad mēs šeit ieradāmies, smaržoja jau pirmais cepiens — baltmaizes un rupjmaizes klaipni viegli tvaikoja. No speciāliem plaukiem klaipniņus šalka maizes pārvadājamajās kastēs un tās rūpīgi sakrāva mašīnā ar mums pazīstamo uzrakstu «Maize». Un — uz veikālem!

Nogaršojām pirmo cepienu — likās, ka baltmaize burtiski izkūst mutē.

Pie mums pienāca tehnoloģe Jelena Zubcova.

— Lēna, baltmaize ir lieliska. Paldies par labo darbu! Bet — vai Aglonā cepts tikai baltmaizes un rupjmaizes kukuliņš?

— Nē! Iecerēts ražot dažādus maizes izstrādājumus. Tiesa, galvenā produkcija būs maize. Dien-

nakti plānots cept līdz 15 tonnām. Diemžēl tehnoloģija neatļauj dažādot produkciju, kuru ražojam no rudzu miltiem. Taču baltmaizes veidi būs vairāki, apmierinās jebkuru vēlmi, — paskaidroja speciāliste.

Turpmākajā sarunā uzzinājām, ka Aglonas maiznieki drīzumā cept baltmaizes no augstākās šķiras baltmaizēm. Si baltmaize būs bagātīgā ar cukuru, rozīnēm un dažādām garšvielām. No pirmās šķiras miltiem cept bulciņas «Slavjanskije» (pēc šīs produkcijas vienmēr bijis liels pieprasījums, tāpēc diennakti plānots izcept apmēram 500 kilogramu šo bulku).

Doneckas maize, kas ļoti iecienīta, līdz ceptuves rekonstrukcijai tika ražota nedaudz. Tagad to cept vairāk. Plānots apgūt arī citas tehnoloģijas, lai ražotu, piemēram, tā sauktos radziņus (ar ķimenēm), arī piena bātonus un vēl citus maizes izstrādājumus.

Neapklusējam arī būtiski nozīmīgu jautājumu — vai Aglonas maizes ceptuve ražotā produkcija vienmēr būs augstas kvalitātes, vai plašais izstrādājumu sortiments netraucēs meistarīgi strādāt?

— Protams, viegli jau nebūs. Taču veidojas jauns un, liekas, uzticams maiznieku darba kolektīvs. Un visstingrākās prasības tiks izvirzītas tieši kvalitātes jomā. Piebildīšu, ka jaunajiem kolektīva locekļiem būs pieredzējušo biedru atbalsts. Tad darbam jāšokas. Tāpēc šodien mēs daudz domājam par kolektīva saliedēšanu.

Tiktāl viss būtu kārtībā. Taču neaizmirsīsim, ka ceptuves rekonstrukcija vēl pilnībā nav pabeigta. Un, ejot pa ceptuves teritoriju, skatāma viena otra neizdarība. Piemēram, nojume, kuru būvēja Preiļu SCO vīri, ir brāķis. Liekas, ka tā turas, kā saka, uz goda vārda un stiprāks vēja pūtiens to aiznesīs. Maiz-

nīcas iekšējās ne viss vēl saņemts, taču tieši te jāvalda ideāli kārtībai un tīrībai. Ražo taču pārtiku! Preiļu 24. ceļu remontu un būvniecības pārvaldes laudis vēl nav tikuši galā ar teritorijas nolīdzināšanu — ir ko pastrādāt gan smilšu vedējiem, gan buldozeristam. Un vēl — Aglonā ieradās jauni laudis — miklas maisītāji, formētāji un citi speciālisti. Viņiem apsolīti dzīvokļi, bet pagaidām šis solījums nav izpildīts.

Secinājums — pārlieku lielai sajūsmai nav pamata. Maiznieku kolektīvam vēl būs jāpārvar ne mazums grūtību.

V. GUDLEVSKA, «Leņina Karoga» posteņa vadītāja; posteņa locekļi: A. BEKIS, Aglonas ciema izpilkomitejas priekšsēdētājs; Z. BURĪJS, korespondents

ATELOS: maiņas brigadiere Olga Mekšenene; cepēja Vincetīna Valaine ar tikko no krāsns izvilktiem bātoniem.

J. SILICKA foto

Kas traucē pārkārtošanos?

Inertums

Parunāsim atklāti!

Pārkārtošanās pulss. Tas jūtams arī lasītāju vēstulēs. Vēstulēs, kuras mēs saņemam desmitiem. Svaigais pārmaiņu vējš dara savu. Un redzamas pozitīvās pārmaiņas.

Par to liecina arī tas nozīmīgais fakts, ka 800 rajona pirmrindnieku sekmīgi izpildīja savas sociālistiskās saistības par godu Lielā Oktobra 70. gadadienai. Šie cilvēki dzīvo starp mums un ik rītu kopā ar mums staidzas uz darbu.

Piemērs no mūsu pēdējā pasta. Preiļu SCO dzelzsbetona konstrukciju cehā 15 gadus strādā Aleksandrs Bogdanovs. Ilmārs Ušackis uz šejieni atnāca nesen, bet jau labi iejuties kolektīvā.

Droši vien daudzus pārsteidza fakts, ka savu pirmsoktobra sociālistiskajā sacensībā nopelnīto prēmiju viņi pārskaitīja Miera fondā... Varētu minēt daudzus ļoti daudzus līdzīgus piemērus. Tomēr ikdienas inertums mums bieži vien traucē dzīvi saistīt ar vārdu «pārkārtošanās».

Ir arī negatīvi fakti, kuri šodienā iekļuvuši pēc inerces. Viens no tiem — atrakstīšanās. Redakcija saņem ne mazums atbilžu, kurās lietas būtība ir aizstāta ar frāzēm. Pat pavirša to klasifikācija atklāj pārkārtošanās bremsēšanas mehānismu.

Birokrātisma pieskaņa ir jūtama, piemēram, Preiļu sadzīves pakalpojumu kombināta direktora

ra V. Veļeckā atbildē par termiņu neievērošanu mēbeļu izgatavošanā. Uzrakstīt vārdus «sadzīves pakalpojumu kombināta galvenais uzdevums ir nodrošināt individuālo pasūtījumu izpildi», skaidri apzinoties, ka kombināta plānošanas sistēma diktē pilnīgi pretējo, nozīmē lietas būtību aizstāt ar formālu atbildi.

Materiālu kopā mēs uzzināsim republikas Vietējās rūpniecības ministrijas divus pilnīgi pretējus viedokļus par gaismas vadu ražošanu. Mēs pamatoti uzskatām, ka ministra vietnieks A. Leins varēja sniegt redakcijai arī argumentētāku atbildi, kura spētu pārliecināt Līvānu stikla fabrikas strādniekus.

Nepateikšana līdz galam nevar iekļauties mūsu šodienā. Lai mēs ātrāk tuvinātu rītdienai, ir nepieciešams labi orientēties notiekošajā. A. ALEKSEJEVS

Pārtikas problēma

Mans viedoklis

Pārrautie ekonomiskie sakari

Paši dedzīgākie tirdzniecības darbinieku nopelēji galvenokārt ir cilvēki, kam Preiļu novada ekonomisko sakaru attīstības vēsture ir absolūti sveša. Bez tam — ekonomikai ir savi likumi, un nevar taču tirgoties ar to, kā nemaz nav. Vai varam, piemēram, «mest akmeni» uz zivju veikalu pārdevējam, ka viņas vairs «neprot» tirgoties, ja voluntārisma un dažu citu faktoru dēļ mūsu republikā ir izveidojusies situācija, par kuru Jānis Peters rakstnieku konferencē Ļeņingradā nesen sacīja: «...tagad arī pie mums veikalos stāv rindas pat pēc liesas asakas».

Līvānu tirgu pazīstu sen (kopš 1937. gada), un tadēļ drīkstu sacīt, ka daudzu Līvānu rūpniecības strādnieki, visi šīs arkārtīgi strauji augošās pilsētas iedzīvotāji nepelnīti cieš no pārtikas produktu (īpaši dārzeņu un gaļas izstrādājumu) nepietiekamas apgādes tieši rajona lauksaimniecības vadības nemākulības (bieži vien arī laiskuma un pasivitātes), sadales struktūras dēļ. Un vismazāk tur būtu vainojams tirdzniecības sektors. Kas, piemēram, traucē agrofirmām ar tās milzīgajiem līdzekļiem izvērst maizei cepšanu (vismaz zemnieku patēriņam), gaļas pārstrādi desās utt.?

Pirms dažiem gadiem, ārkārtīgi lietainajā rudenī, redzēdams kādā rajona saimniecībā nenovāktu lielu kviešu lauku, «erudīts» žurnālists (lauksaimniecības ekonomikas jautājumos) kolhoza priekšsēdētājam vaicāja: «Vai nevarat paaicināt pilsētniekus — lai nopļauj tos kviešus kaut ar izkapin?». Uz to šis «lauksaimnieks» vācu junkura augstprātībā atbildēja: «Labāk, lai kvieši sapūst uz lauka, bet pilsētniekus lūgt es neiesū!».

Es pārāk nebrīnīšos, kad šādas orientācijas vadītājs to pašu pasacīs, ja viņa laukos iesals vai sapūs grūti koptie, izaugušie kāposti, burkāni, tomāti vai sīpoli.

Gadu ritumā Līvānu tirgum ir pārrauti tirdzniecības sakari, kuri tam bija tradicionāli ar lauksaimniecības ražojumu piegādātājiem no otra Daugavas krasta, no tuvākajiem kaimiņiem Zemgalē. Pirms otrā pasaules kara (un nedaudz arī pēc kara). Līvānu tirgu apgādāja 8—12 pagasti: Dignājas, Zasas, Bīrzu un Abeļu (Zemgalē) un Līvānu, Preiļu, Vārkavas, Kalupes, Nīcgales, Ungurmuižas un Vīpes (Latgalē). Šurp savus lieliskos podniecības izstrādājumus veda pat Silajāņu keramikļi.

Tā nebija gudra, ne arī tālredzīga ekonomiskā politika, ka pamazām nolikvidēja piecas pārceļtuves pāri Daugavai, kas vienoja toreizējos abus apriņķus pretim Līvāniem un pilsētas netālā apvidū. (Prāmji kursēja pie Dunavas, Zinkēviča, Vandānlem, Meņķiem un Trepes). Lauku cilvēkiem bija ļoti izdevīgi vest preci uz tuvāko — Līvānu tirgu, nevis 30 kilometrus un tālāk līdz Jēkabpilij. Daudziem Daugavas kreisajā krastā dzīvojošajiem kolhozniekiem tagad ir personiskās automašīnas, ja būtu pārceļtuves, varbūt arī viņi ne reizi vien gadā atvestu Līvānu tirgum to, kas pašu ģimenes patēriņam palicis pāri no piemājas zemītē laudzētā. Taču ne katrs gribēs mērot tālo apkārtceļu pāri Daugavas

tiltam pie Jēkabpils). Un droši vien nebrauktu tos 30 kilometrus līdz Krustpils stacijai, ja varētu mērot tuvāko ceļu — 3 līdz 5 kilometrus līdz Līvānu dzelzceļa stacijai.

Ko līdz tālre ekonomiskie sakari, ja ir sarukuši tradicionālie, gadsimtu gaitā izveidojušies — vistuvākie?

Jāņem vērā vēl viens faktors: toreiz Līvānu mazpilsētā lauku labumi bija jāsadā 3 500 iedzīvotājiem, tagad — vairāk nekā 7 900 cilvēkiem. Arī tā ir problēma, kurā tirdzniecības darbinieki nav vainojami.

Latgalešu dzīve smags bija senais laiks. Par aizgājušo laiku «Latgales Vēstnesis» raksta: «Kā katru gadu, arī šopavasār (1939. gada — P. V.) Latgales laukstrādnieki, apkrauvušie ceļa somām un darba rīkiem, lielam bariem ik dienas redzami Latgales dzelzceļu stacijās. Visvairāk viņus varēja redzēt pagājušajā nedēļā. Visi apstākļi rāda, ka laukstrādnieku skaits tālu šogad pārsniegs iepriekšējos gadus».

Kā gājputni viņi pavasaros atstāja savas sētas un atgriezās tikai vēlos rudenos.

No katra perioda var arī ko labu un derīgu mācīties. Tas arī jādara. Lai mēs vērīgākām acīm paskatītos pašī uz sevi! Ja tajā laikā kāds diždamies pasacītu, ka viņš «labāk, sapūdēs kviešu lauku», par tādu sabrī teiktu, ka šim cilvēciņam prātīnš pašķīries... Kādēļ neviņojam sargāt un ekonomēt to, ko pašī brīvajā kopdarbā esam sējuši un kopuši!

Lauksaimniecības lielražotāja un apgādātāja attieksme pret pilsētās strādājošo sociālismā var būt ļoti dažāda. Un ne vienmēr tā ir bijusi pareiza. Tas ir ļoti nopietns ētikas, sirdsapziņas jautājums, ja piepilsētas bagātie kolhozi vēlas labāk iegūt rubļus par puķēm, nekā par dārzeņiem. Kaut gan lieliski zina, cik trūcīgs ir sava novada tirgus.

Bet arī pilsētas cilvēkam nevajadzētu ignumā raukt pieri, ja veikalā sviestu pārdod tikai pie kases. (Sviestu taču tā pārdod arī vislielākajos un modernākajos veikalos. Un neviens rīdzinieks par to vēl nav domājis sukstīties). Svarīgi ir — lai pārdotu, lai sviests būtu! Un šajā aspektā atkal vērts ieskatīties pašu rajona lauksaimniecībā. Tas vadišanās nekādā ziņā nav mazāk lielu un mazu trūkumu, kā daudzi tos meklējuši un pārcēlušies uzrādā vietējā tirdzniecībā.

P. VILCANS,
žurnālists (Rīgā)

Atrakstīšanās

Kurš ir atbildīgs?

Šī gada 9. aprīlī Preiļu mēbeļu cehā pasūtījumu sekciju. Man izdotajā kvītī bija rakstīts, ka pasūtījums tiks izpildīts 3 mēnešu laikā. Tomēr norādītajā termiņā sekciju neizgatavoja. Pagāja viens mēnesis, otrs — sekciju vēl aizvien nebiju saņēmusi. Sākās ilga un gara staigāšana pa kabinetiem un tikpat ilgas un garas sarunas ar dažādu rangū amatpersonām.

Meistars apgalvoja, ka pasūtītā sekcija teju teju būs gatava, galvenais inženieris solīja, ka to izgatavos oktobrī, savukārt sadzīves pakalpojumu kombināta direktors apņēmās visu noskaidrot un par rezultātiem paziņot. Ir jau septiņi mēneši beigas, taču mans pasūtījums vēl arvien nav izpildīts.

Vai kāds no minētajiem vadītājiem spēj atbildēt par savu darbu?

G. VOROBJOVA,

Līvānu PMK ražošanas tehniskās daļas inženieres

ZURNALISTA KOMENTARS.

Protams, ka prof. Tikai nevis ar radikālu stāvokļa uzlabošanu, bet gan — tāpat kā agrāk — vārdos. Pledāvājam lasītāju uzmanībai vienu no sadzīves pakalpojumu kombināta direktora V. Veļeckā rakstītajām atbildēm (tiesa, tā gan atsūtīta citā sakarībā).

«Sadzīves pakalpojumu kombināta galvenais uzdevums — nodrošināt individuālo pasūtījumu izpildi. Lai pilnīgāk noslogotu ražošanas jaudas un gātu finansu papildus ienākumus, kombināts ir ieinteresēts ražot tautas patēriņa preces, arī mēbeles. Diemžēl ir iemesli, kuri bremsē tautas patēriņa preču ražošanas apjoma pieaugumu. Pirmām kār-

tām tā ir materiāli tehniskā apgāde. Ir grūtības ar izstrādājumu rentabilitāti un cenu noteikšanu. Teiksim, mūsu ražotie neliela izmēra gramatplaukti maksās ievērojami dārgāk nekā tie, kuri izgatavoti specializētajos mēbeļu uzņēmumos. Tātad pircēji labprātāk iegādāsies tos nevis pie mums, bet gan tirdzniecībā.

Bez saubām, ir arī organizatoriska rakstura problēmas, kuras atrisināt ir paša kombināta spēkos. Te vispirms jāmin individuālo pasūtījumu izpildīšanas termiņu neievērošana. Par šiem pārkāpumiem mēbeļu ceha vadība stingri sodīta. Lai ātrāk izpildītu pirmajā pusgadā pieņemtos pasūtījumus mēbeļu izgatavošanā, pagaidām pārtraukta jaunu pasūtījumu pieņemšana. Lai palielinātu mēbeļu produkcijas apjomus, tiek gādāts par otras maiņas izveidošanu mēbeļu cehā».

Mēs nebūt nemēģinām apstrīdēt rajona sadzīves pakalpojumu kombināta vadītāja viedokli. Pat vairāk — Preiļu mēbeļu ceha strādnieku rūpes un problēmas mums ir pilnīgi saprotamas. Un tomēr: kur ir izeja? Diemžēl no V. Veļeckā atbildes skaidrību negūstam.

Man neatlika nekā cits, kā doties uz mēbeļu cehu. Jo tajā strādājošie cilvēki taču arī nes savu daļu atbildības par pasūtījumu savlaicīgu neizpildi.

Izrādījās, mēbeļu ceha priekšnieka Mihaila Silova garastāvoklis nebūt nebija pacīlāts. Tas, kas slēpjas aiz lakoniskās frāzes «mēbeļu ceha vadība stingri sodīta», gan viņam pašam, gan meistarei V. Seršņevai nozīmēja disciplinārsodu ar visām no tā izrietošajām materiālas dabas sekām.

zinātnes un tehnikas komitejas un PSRS Valsts plāna komitejas 1980. gada 12. decembra lēmumu paredzēts organizēt Latvijas PSR Vietējās rūpniecības ministrijas Līvānu stikla fabrikā eksperimentāli rūpniecisko ražošanu — izgatavot lokanos kvarca monoklīdras gaismas vadus ar polimēra segumu un cietos gradientu elementus.

Minēta tēma iekļauta programmā bez iepriekšējas saskaņošanas ar republikas orgāniem un ignorējot pašas Vietējās rūpniecības ministrijas iebildumus.

Ielūkojamies plānā šī gadā IV ceturksnim. Tā saturs aptuveni šāds: tautas patēriņa preces (lasi — sērijveida mēbeles) — 50 000 rubļu, tā sauktā «masveida ražošana» (uzņēmumiem ar pārskaitījumu) — 40 000, sadzīves pakalpojumi (mēbeļu remonts un izgatavošana) — 13 000 rubļu. Secinām: mēbeļu cehs joprojām orientējas vienīgi un galvenokārt uz sērijveida mēbeļu ražošanu.

— Kas tiesa, tas tiesa. Mēs nekādi nevaram pārkārtoties un uzsākt individuālo pasūtījumu izpildi, — saka M. Silovs. — Un nepārkārtosimies, kamēr ceham veicamo darbu apjomu plānos līdz 500 — 600 tūkstošiem rubļu gadā.

Palūkosimies uz šo problēmu no otras puses: vai strādnieki — mēbeļu izgatavotāji ir ieinteresēti izpildīt individuālos pasūtījumus?

Skriet, ka nē. Apgūt ražošanā sekciju 5 000 rubļu vērtībā taču ir viena lieta, bet izgatavot skaņoti par 50 rubļiem — pavisam kas cits. Tā šis mazgabarīta lietas uzkrājas kādā vienā iecirknī un guļ tur tik ilgi, lekam strādnieks vai nu pats par tām atceras, vai arī klients to viņam atgādina, piezvanot pa telefonu. Mēģinājums izveidot otru maiņu cieta neveiksmi (sadzīves pakalpojumu kombināta vadītājiem vajadzētu pamatīgi noskaidrot, kāpēc tā notika), tāpēc atliek tikai viens — ievest kārtību individuālo pasūtījumu izpildes sistēmā.

Diemžēl arī tadējādi lieta, šķiet, būs nokārtota tikai pa pusi. Kamēr problēma netiks risināta kompleksī, tas ir, kamēr Latvijas PSR Sadzīves pakalpojumu ministrija un kopā ar to arī rajona sadzīves pakalpojumu kombināts nepārorientēsies uz konkrētu pasūtījumu izpildi, stāvokļa uzlabošanās neparāks.

I. KOROLOVA

Patlaban pieprasījums pēc puķdelēm republikā paaugstinās: 1987. gada plānā bija paredzēts saražot 9,8 miljonus puķeļu, bet 1988. gadam plānots palielināt šo skaitu līdz 34,5 miljoniem.

Latvijas PSR Valsts agrorūpnieciskās komitejas pieprasījumu pēc konservēšanas izmantojamās stikla taras apmierina galvenokārt (par 75 procentiem) Līvānu stikla fabrikā ražotā produkcija. Uzskatu, ka apgādāt republikas Valsts agrorūpnieciskās komitejas uzņēmumus ar ievesto stikla taru nav izdevīgi.

Sakarā ar to, ka XII piegadē Līvānu stikla fabrikai ievērojami jāpalielina tautas patēriņa preču ražošana, kā arī brīvu ražošanas jaudu un darba resursu trūkuma dēļ Latvijas PSR Valsts plāna komiteja nevar pieņemt fabrikas priekšlikumu par mehānizētās izstrādes ceha pārorientēšanu uz optiskās šķiedras elementu (gaismas vadu) ražošanu».

Nekonsekvence

Kādu nostāju

jautājumā par gaismas vadu ražošanu Līvānu stikla fabrikā — uzņēmumā, kurš izgatavo tautas patēriņa preces, — ieņem Latvijas PSR Vietējās rūpniecības ministrija?

Lai lasītāji paši varētu rast atbildi uz šo jautājumu, aicinām viņus iedziļināties Latvijas PSR Vietējās rūpniecības ministra vietnieka V. Leina un republikas Valsts plāna komitejas priekšsēdētāja vietnieka V. Leitāna teiktajā.

V. LEINS:
«Izstrādājot piecgādes plānu, Latvijas PSR Vietējās rūpniecības ministrija izteica republikas Valsts plāna komitejai priekšlikumu pārorientēt Līvānu stikla fabrikas puķeļu un burku mehānizētās izstrādes cehu uz stikla šķiedras optisko elementu (gaismas vadu) ražošanu. Diemžēl PSRS Valsts plāna komiteja šo priekšlikumu neatzina. Motivācija — valstī joprojām jūtams burku deficīts».

V. LEITĀNS:
«Saskaņā ar PSRS Valsts

Cilvēks un tehniskais progress

Uzmanību sociālajiem objektiem

Atgriezoties pie rakstītā

Vārdi, pagaidām tikai vārdi

Gandrīz gads aizritējis, kopš laikrakstā izvērtās diskusija par sporta dzīves problēmām un uzdevumiem rajonā. Tās dalībnieki mudināja rajona kultūras un sporta kompleksu, pilsētu izpildkomiteju, sporta dzīves vadītājus enerģiskāk risināt jautājumus, kas skar iedzīvotāju veselīga dzīvesveida propagandu. Diskusijā asi izvirzījās jautājums par Līvānu pilsētas stadiona rekonstrukciju un citas problēmas.

Janvārī bija tikšanās pie «Apalā galda». Sarunas laikā kompetentas amatpersonas apliecināja, ka pilsētas padomes deputāti sākuši risināt «problēmu ar bārdu» — Līvānu stadiona rekonstrukcija vairs neesot aiz kalniem.

Gan sporta entuziastiem, kuri piedalījās sarunā, gan visiem Līvānu iedzīvotājiem pilsētas izpildkomitejas toreizējais priekšsēdētājs P. Bortulis paskaidroja:

— Pieņemtais pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejas lēmums paredz, ka stadiona rekonstrukciju veiks, kooperējot uzņēmumu spēkus. Darbos piedalīsies 21. PMK, būvmateriālu un konstrukciju kombināta, eksperimentālā māju būves kombināta un citu uzņēmumu kolektīvi. Pavasarī sāksim projekta realizēšanu...

Varētu citēt domas, kuras šini sakarībā izteica arī citi sarunas dalībnieki. Diemžēl tagad jākonstatē, ka tie bijuši vārdi, tikai vārdi vien. Jo pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejas lēmums, kurš paredzēja: «Stadiona drenāžas darbus veikt līdz 1987. gada 1. jūnijam, skrejceļinus sakārtot līdz 1987. gada 8. augustam, stadiona teritoriju iežogot līdz 1987. gada 8. augustam...», tā arī palicis uz papīra.

Klāt novembris. Bet stadionā gandrīz nekas nav izdarīts. Melioratori tikai noplanējuši laukumu. No pārējā — cīks vien iznācis. Tāpēc futbola komanda joprojām trenējas slāpā «tūrumā», sportistiem nav ģērbtuvju, no vieglatlētikas sektoriem un skrejceļiem — arī ne miņas. Bet pats būtiskākais — Līvānu stadionam tāpat kā agrāk nav saimnieka, enerģiska koordinatora, kurš ieinteresēti un saprātīgi virzītu pilsētas sporta būves rekonstrukciju un celtniecību...

Bet — ja vārdi... nopietni?

Lūk, tāpēc redakcijā notika jauna saruna «Pie apalā galda». Uz domu apmaiņu, kāpēc nav izpildīts Tautas deputātu padomes izpildkomitejas lēmums, kā arī lai vēlreiz apspriestu problēmas un uzdevumus, kā uzlabot sporta bāzi, ieradās Līvānu pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētājs J. Znotiņš, 21. PMK priekšnieks J. Romāns, PMK priekšnieks O. Bubnovskis, Līvānu stikla fabrikas partijas pirmorganizācijas sekretārs I. Sņķers, Valsts fiziskās kultūras un sporta rajona komitejas priekšsēdētājs P. Zdanovskis, rajona arhitekts V. Nikolajevs, Austrumu elektrotīklu Preiļu iecirkņa priekšnieks P. Daukšts, sporta biedrības «Daugava» rajona padomes priekšsēdētājs R. Kočers.

Tika atcīnāti, bet sarunā nerada iespēju piedalīties Līvānu eksperimentālā māju būves kombināta, būvmateriālu un konstrukciju kombināta vadītāji.

Sarunu vadīja laikraksta redaktors V. Petrovs.

J. Znotiņš. Situācija ir sarežģīta, nav viegli kaut ko izmainīt. Deputātiem sporta būves liktenis nav vienaldzīgs. Ir meklētas iespējas rekonstrukcijas darbus pasteidzināt. Jesākt izdevās, bet tālāk netikām. Visa nelaime — nav štata vienības un tāpēc nevaram pieņemt cilvēku, kurš darbus koordinēs. Lūdzām rajona izpildkomiteju atrisināt šo jautājumu. Pagaidām atbildes nav.

Ja ir lēmums, tas noteikti jāpilda. Uzskatu, ka šeit malā nedrīkst palikt arī sporta biedrība. Valsts fiziskās kultūras un sporta rajona komiteja.

Tiesa, bez vainas neesam arī mēs paši. Jūnijā bija paredzēts apspriest, kā norīt lēmuma izpilde. Tas netika izdarīts. Lēmuma izpildes iespējas izskatīsim decembrī...

V. Petrovs. Stadiona rekonstrukcijai nepieciešami lieli kapitālieguldījumi.

Cik zināms, projekta dokumentācija izstrādāta 1981. gadā. Stadions, kurš, iespējams, līvāniešus apmierinātu 1981. gadā, tagad diezin vai... Un tālākā perspektīva? Vai sporta būvē, kura jau tagad neapmierina pil-

sētas iedzīvotājus, vērts ieguldīt līdzekļus?

V. Nikolajevs. Manuprāt, šis jautājums ir aktuāls un prasa nopietnu, pārdomātu rīcību. Vispirms — esošo stadionu tomēr vajadzētu sakārtot. Lai būtu futbola laukums, atsevišķi vieglatlētikas sektori, nestandarta ierīces, Jānorobežo teritorija, nepieciešamas kaut nelielas ģērbtuves, soliņi. Rekonstrukcijas darbiem varētu izlietot aptuveni 40 tūkstošus rubļu kooperēto līdzekļu. Protams, stadionam vajadzīgs saimnieks.

Bet skaidrīgs ir arī kas cits: Līvānos jābūt plašākai sporta arēnai. Tāpēc galvenos spēkus un kooperētos līdzekļus būtu jāvirza jauna stadiona celtniecībai aiz pilsētas estrādes. Perspektīvā šeit ir plānots uzcelt skolu. Tādā veidā mēs atrisinātu arī skolas sporta bāzes problēmu. Turklāt šī vieta ir samērā izdevīga masu sporta pasākumu organizēšanai, jo ir tuvu pilsētai.

Lai ideja realizētos, jau nākamgad 21. PMK plānā jāiekļauj stadiona vietas meliorācijas darbi. Nobeicošo vārdu, te gribētos dzirdēt no rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas. Tad būs garantija, ka problēmu sākam nopietni risināt.

Kas attiecas uz projektu un tāmes dokumentāciju, tad nedomāju, ka tās sastādīšana prasīs daudz laika. So darbu, piemēram, var veikt agrofirma «Krasnij Oktjabrj» projektētāju grupa vai mūsu rajona arhitekti.

Pie topošās skolas kolhozā «Zelta vārpa» varētu izveidot atbilstoša izmēra futbola laukumu, vieglatlētikas sektorus. Šim stadionam pilnībā jāapmierina gan kolhoza «Zelta vārpa», gan Gaiņu astoņgadīgās skolas vajadzības. Nepieciešamības gadījumā te varētu trenēties arī Līvānu pilsētas futbola komandas.

Lūk, šādos trijos virzienos, manuprāt, jāstrādā Līvānu pilsētas sporta būvju rekonstrukcijā un celtniecībā.

J. Znotiņš. Ideja ir laba. Ar pilsētas izpildkomitejas spēkiem vien to realizēt praktiski nav iespējams.

Budžeta līdzekļu mums ir par maz. Uzņēmumus arī nevaram piespiest ieguldīt līdzekļus, dar-

baspēku un celtniecības materiālus stadiona rekonstrukcijai un būvei. Kur rast fondus, darbu izpildītāju? Turpmāk to izdarīt būs pavisam grūti, jo uzņēmumi pāriet uz pašfinansēšanos.

O. Bubnovskis. Vai ir vērts ieguldīt līdzekļus, darbaspēku un celtniecības materiālus divu lielu stadionu — pie Gaiņu astoņgadīgās skolas un aiz pilsētas estrādes — celtniecībā? Skola atradīsies netālu no pilsētas. Tāpēc, manuprāt, līdzekļi jākoncentrē kapitāla stadiona būvei gan kolhozam, gan skolai, gan pilsētas vajadzībām «Zelta vārpa» teritorijā. Tam, protams, nepieciešami papildus līdzekļi, jāsameklē iespējas projekta dokumentācijas izstrādāšanai. Jāpiekrīt iepriekš teiktajam, ka problēmu neatrisināt bez rajona izpildkomitejas līdzdalības. Tikai tā var izlemēt, kādu ceļu iet. Es gan domāju, ka reālāka iespēja ir uzcelt kārtīgu stadionu «Zelta vārpa». Te būs pasūtījais, fondi un darbuzņēmējs. Arī nokļūšana līdz sporta arēnai nesagādās grūtības. Pilsētas autobusu maršrutu taču var pagarināt.

P. Romāns. Mēs nekad neesam atteikušies palīdzēt. Taču, ja runa ir par līdzekļu nepārdomātu ieguldīšanu, kā rezultātā problēma netiek atrisināta, tad mēs esam pret. Vai ir jēga izšķiest laiku, naudu, tehniku rekonstrukcijai, ja pēc tam tur praktiski nevarēs organizēt pat savas nozares spartakiādi? Sakārtot laukumu, protams, vajag.

Ar pilnu atbildību varu teikt, ka mēs esam gatavi piedalīties problēmas risināšanā. Taču mums jāzina, ko, kur un kā būvēsim. Te jābūt valstiskajai pieejai, nevis neauglīgām sarunām dažādās instancēs, kad viedokļu daudz, bet praktiskus darbus neredz.

J. Znotiņš. Agrāk stadiona uzturēšanai kārtībā uzmanību veltīja stikla fabrika. Diemžēl tagad tā nav. Pat savas nozares spartakiādi stiklinieki organizē kaimiņu — Jēkabpils rajonā. Tāpēc pilsētā nepieciešams savs sporta metodisks vai bāzes pārziņš. Vārdu sakot, cilvēks, kurš rūpētos par sporta saimniecību. Mēs savukārt palīdzētu rekonstrukcijas darbus virzīt, organizējot sadarbību ar pilsētas uzņēmumiem.

I. Sņķers. Ja cilvēks vēlas nodarboties ar sportu, viņš iespējas atrod. Būdam liela uzņēmuma partijas pirmorganizācijas sekretārs, es uzskatu, ka jādomā par jaunatni, par mūsu tāldevētajiem «asfalta bērniem», kuri no mazotnes nav radināti sportošanai, veselīgam dzīvesveidam. Arī tāpēc, ka nav atbilstošas, nūdienīgas sporta bāzes.

Jā, kādreiz mēs pilsētas stadionu sakopām. Bet pašreizējām prasībām tas neatbilst. Stadions nav tik plašs, lai tur varētu organizēt nozares spartakiādi.

Sporta attīstībai mēs atvēlam daudz līdzekļu. Stikla fabrikas aprūpē ir futbola komanda, apmēram 60 tūkstošus rubļu gadā iedalām motosekcijai.

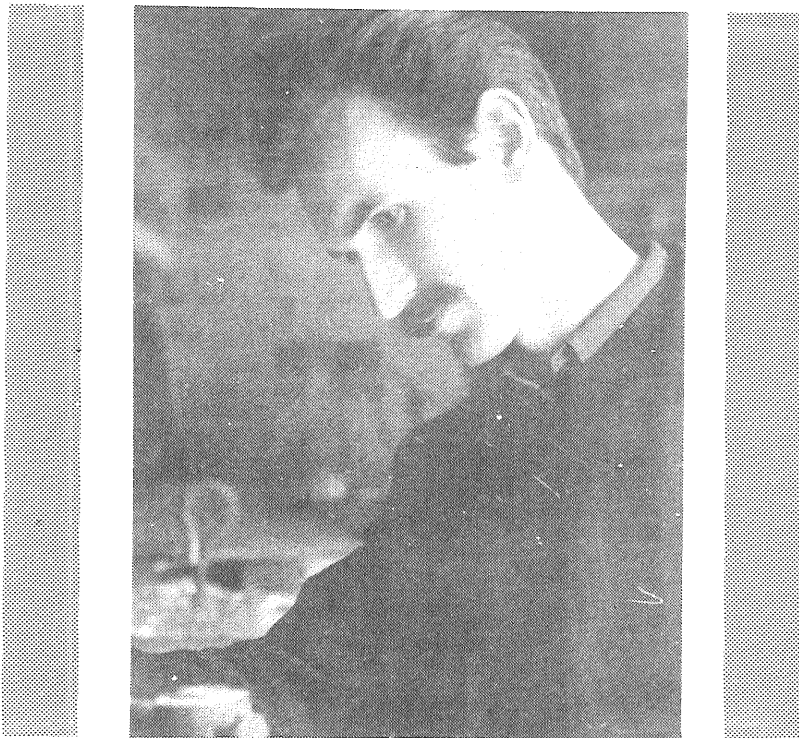
V. Petrovs. Tātad arī jūs uzskatāt, ka nepieciešama sporta metodika vai bāzes pārziņa štata vienība.

Atliek piebilst, ka sporta biedrībai «Daugava» jāpārskata kadru izvietojums un, teiksim, bāzes pārziņa vai metodika vienība jāatvēl Līvāniem. Koncentrēt biedrības štatus tikai Preiļos ir pārāk liela izšķērdība, un diez vai tas ir vajadzīgs. Par Preiļu pilsētas sporta bāzi rūpēs taču ir uzņēmies bērnu un jaunatnes sporta skola.

O. Bubnovskis. Mūsu sarunas gaitā izskanēja dažādas domas. Nedomāju, ka tie bijuši tukši vai nepārdomāti vārdi. Mēs esam nonākuši pie konkrētām idejām.

V. Petrovs. Idejas ir vērienīgas. Lai tās realizētu, nepieciešama nopietna pieeja. Lūgšim rajona Tautas deputātu padomes izpildkomiteju izteikt savu viedokli un atbalstīt Līvānu pilsētas uzņēmumu vadītāju, sabiedrisko organizāciju pārstāvju, sporta entuziastu ierosinājumus.

Ja priekšlikumi nav pieņemami, gaidām argumentētu atbildi. Kāpēc šīs idejas nav lietderīgas.

Par racionalizatoru neviens nepiedzimst,

par racionalizatoru izaug. Šādu secinājumu izteica Līvānu stikla fabrikas jauno speciālistu padomes priekšsēdētājs VLADIMIRS MARKUŠS.

Loģiski un tieši vārdi. Kā visa Volodja dzīve. Saviem vecākiem viņš kādu dienu paziņoja:

— Braukšu uz Leningradu, mācīšos tehnoloģiskajā institūtā.

Par šo jautājumu turpmāk sarunu nebija — puisis iestājās institūtā, mācījās cītīgi un 1986. gadā saņēma augstskolas diplomu. Valsts sadales komisija rekomendēja strādāt Līvānu stikla fabrikā. Piedāvājumam — solīds pamats, jo Volodja jau diplomdarbā veiksmīgi izstrādāja tēmu, kas bija tuva stikla ražošanas tehnoloģijai. Par silikātsilikliem, to iegūšanu. Šis darbs izrādījās tik interesants, ka to ieteica publicēt zinātniskajā žurnālā. Vai jaunais speciālists būtu dzimis zinātnieks, brīnumbērns? Nē.

Istenība ir vienkārša un pamācoša. Volodjam gadījās labi skolotāji — diplomdarba zinātniskie vadītāji bija Leningradas zinātnieki, tehnisko zinātņu doktori Vladimirš Bernšteins un Vladimirs Halijevs. Tieši no viņiem Volodja mācījās prasmi aizstāvēt savu viedokli, mācījās izturību neveiksmju gadījumos, arī izturību cīņā ar grūtībām. Bez visa minētā zinātnēs vēl neiztikti.

Līvānos jaunais speciālists iepazīs ar pieredzējušiem praktiķiem un labiem cilvēkiem. Patš Vladimirs kā pirmo grib minēt fabrikas galveno tehnologu Jāni Freibergu. Jauneklis iedraudzējās arī ar vecāko inženieri konstruktora Alekseju Kazakovu, ar māksliniekiem, kuri tad tikko sāka strādāt. Un visi viņi kļuva par palīgiem jaunajam speciālistam, visi sekmēja viņa personības izaugsmi — viens ar padomu, otrs ar uzmuntrinājumu, trešais ar praktisku palīdzību. Bet vairums — ar personīgu ieinteresētību, ar, tā sacīt, degšanu par ideju.

— Volodja, — pajautāju Markušam, — runā, ka tev ir krietni daudz racionalizācijas priekšlikumu. Vai tiesa?

— Jā, vairāk par diviem desmitiem, — viņš atbild. — Taču daži vēl nav pieņemti. Ne vienmēr izdodas savu izstrādni aizstāvēt, proti, pārliecinot pierādīt jauninājuma ekonomisko izdevīgumu un tehnisko pilnību. Galvenokārt cenšos izgatavot ierīces, ar kuru palīdzību kvalitatīvāk var kontrolēt dažādus tehnoloģiskos procesus — lai pēc iespējas ātrāk un labāk varētu novērst visas atkāpes no vajadzīgā režīma. Tad iegūsim arī vien labāku stiklu.

— Kuru jauninājumu uzskati par visveiksmīgāko?

— Piemēram, paņēmienu stikla vārtavas apsildīšanai. Tas realizēts otrajā cehā. Vai arī ietaisi, kas avārijas gadījumā likvidē stikla masas iztecēšanu. So izstrādni izmanto pirmajā cehā.

V. Markušs ar prieku pastāsta arī par citiem saviem darbiem. Tie visi ir saistīti ar tehnoloģiskajiem procesiem. Piemēram, par efektu, kādu var sasniegt, ja ar īpašu ierīci iztīra krāšņu telpas (to izmanto krāsnis Nr. 3 un Nr. 4). So ideju gribējās realizēt jau sen — tikko Volodja ieradās Līvānu stikla fabrikā. Ne reizi vien puisis vēroja, kā viri nopūlas, kamēr iztīra krāsnis. Vēroja un domāja. Un beidzot izsacīja savu priekšlikumu: putekļus nevaļaj pārdzīt no krāsns vienas daļas uz otru; izdevīgāk ir ar speciāliem ventilatoriem un vakuumsūkņiem šos putekļus vākt vienkopus (speciālā tvertnē). Ja padomā — vienkārša ideja, kas tehniski viegli realizējama. Taču efekts ir ļoti jūtams. Paaugstinās ražošanas kultūra, arī krāsnis nestāv dīkā. Ir ietaupīts laiks, kurš tik ļoti no svara stikla ražotāju kolektīvam. Lai kāpinātu ražošanu.

Par talantīgā racionalizatora paveikto varētu stāstīt vēl ilgi un daudz. Taču pievērsīsim uzmanību citam faktoram — speciālista autoritātei kolektīvā. Tā strauji auga. Pieredzējušie viri uzreiz apjauta, ka šim puisim ir talants un griba strādāt, ka no viņa izaugs augstas klases speciālists. Un, lūk, pusotra gada laikā Volodja nogāja ceļu no maiņas tehnologa līdz fabrikas galvenā tehnologa vietniekam. Arī jauniesi Markušu atzina par kolektīva līderi — ievēlēja par fabrikas jauno speciālistu padomes priekšsēdētāju. Sajā darbā apritējis gads. Un sekmes ir teicamas: jaunie speciālisti iesnieguši 75 racionalizācijas priekšlikumus (no tiem ražošanā ieviesti 46).

Kuri ir veiksmīgākie? Vecākais inženieris konstruktors A. Kazakovs, inženieris mehāniķis E. Iesalnieks. Arī citi.

V. Markušs un viņa biedri arī turpmāk īsteno savas dzīves devīzi: strādāt, cik vien labi proti un cik daudz spēj.

V. KUZMINA,

Līvānu stikla fabrikas inženiere tehnoloģe

Z. BURIJS,

laikraksta «Leņina Karogs» korespondents

ATTELA: Vladimirs Markušs.

J. SILICKA foto

Sports

Masu skrējieni

Preiļi balvām dodas 1959. gadā dzimuši un vecāki masu skrējiena dalībnieki.

Vairāk nekā divi simti sportistu izgāja Preiļu ielās, lai piedalītos sacensībās, kas bija veltītas Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 70. gadskārtai, — Preiļu 1. vidusskolas, Riebiņu, Aglonas vidusskolas, Preiļu 2. vidusskolas, Aizkalnes astoņgadīgās skolas, Rudzētu vidusskolas, padomju saimniecības «Aglona», agrofirmas «Krasnij Oktjabrj», kolhoza «Dzintars». Raiņa kolhoza, sakaru mezgla, Līvānu eksperimentālā māju būves kombināta fizikultūrieši.

Sacensības ievadīja visjaunāko dalībnieku — 1. — 4. klašu skolēnu skrējieni 1300 metru distancē. Nekas, ka pie balvām lielākoties tika ceturklasnieki. Galvenais — izturēt. Un tas izdevās daudziem pirmās klases skolēniem.

Skatītāju un komandas biedru mudināta, pirmā finišēja Aglonas vidusskolas 4. klases skolniece Lolita Pušņakova. Lolitai ir sacensību pieredze. Kopā ar vecākiem viņa piedalījās skrējienā «Līvāni-87» un citos rajona sporta sarīkojumos. Otrā — Preiļu 1. vidusskolas trešās klases skolniece Inese Brice. Jau gads, kopš Inese trenējas ūdensslēpošanas sporta sekcijā. Trešā bija Aizkalnes astoņgadīgās skolas jaunā vieglatlēte Sandra Kurme.

Zēniem šo distanci visātrāk veica Aglonas vidusskolas skolnieki Edgars Zalāns un Guntars Vucāns. Trešajā vietā — Preiļu 2. vidusskolas audzēknis Aleksandrs Zdanovskis.

5. — 8. klašu grupā pirmie finišēja Preiļu 2. vidusskolas skolniece Inese Kurme un līvānietis Raitis Alekssis, 1970. — 1972. gadā dzimušo jauniešu grupā — Preiļu bērnu un jauniešu sporta skolas audzēknis Natālija Novikova un Ilvars Bečs. Ilvars ir aizvadītās bērnu un jauniešu republikas spartakiādes čempions.

1960. — 1969. gadā dzimušo skrējēju konkurencē nepārspēta palika bērnu un jauniešu sporta skolas vieglatlēte, sporta meistarkandidāte vieglatlētikā Sarmīte Smeikste, bet starp 1959. gadā dzimušajām un vecākām sievietēm uzvarēja padomju saimniecības «Aglona» fizikultūriete Astrīda Naglinska.

Raiņa kolhoza pārstāvis Jevgēnijs Siksnāns bija pirmais 1960. — 1969. gadā dzimušo vīriešu, Pēteris Znotiņš (Līvānu EMBK) — 1959. gadā dzimušo vīriešu sacensībās.

Masu skrējienā pa Preiļu ie-

Izcīnīja kausu

Tradicionāls ir turnīrs — Preiļu 1. vidusskolas dāvētā kausa izcīņa basketbolā.

Sogad turnīrā piedalījās Preiļu 1. vidusskolas sieviešu un vīriešu komandas, skolas absolventu komanda un agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» basketbolisti. Gaidītas, bet neatbrauca Līvānu 1. vidusskolas komandas.

Sacensības noritēja 7. novembrī un bija veltītas Lielā Oktobra sociālistiskās revolūcijas 70. gadskārtai.

Kausu izcīnīja sacensību organizatori. Par uzvaru komanda cīnījās ar skolas direktoru Jāni Eglīti priekšgalā.

A. POSEIKO,

Preiļu 1. vidusskolas fizikultūras skolotājs

Motoklubs „Jaunaglona”

Simtiem preiļiešu bija aculiecinieki aizrautīgiem Jaunaglonas 58. profesionālī tehniskās vidusskolas motokluba «Jaunaglona» sportistu demonstrējumiem. Bērnu spēju laukumā pie rajona sadzīves pakalpojumu kombināta uz brīdi kļuva par mini mototrasē ar šķēršļu joslām. Savu prasmi rādīja trenera Voldemāra Ancvera audzēknis Valērijs Bogdanovs, Edvīns Kupčs, Sergejs Stolerovs, Georgijs Stolerovs, Viktors Joksts, Andrejs Maistruks un visjaunākais motobraucējs Kaspars Ancvers.

Tik daudz pusaudžu sajūsmas, patiesas intereses par šo aizrautīgo un vīrišķīgo sporta veidu izraisīja tikšanās ar motokluba sportistiem. Uz brīdi, kad tehnika un sportisti «atgūva elpu», zēni kā bites spēlēja apkārt motocikliem un braucējiem. Nu kol! Tos, kuri vēlas izmēģināt spēkus, turpmāk gaida lauksaimnieku profesijas un motoklubs «Jaunaglona».

ATTEĻA: šādu un līdzīgu momentu netrūka Preiļu «mototrasē».

J. ZANDES foto

Raiņa kolhoza vieglatlēts Jevgēnijs Siksnāns.

lām piedalījās Aglonas skolotāju Pušņakovu ģimene. Un visi trīs: Monika, Feoktists un ceturklasniece Lolita ieguva godalgotas vietas.

A. ILJINS,

sacensību galvenais tiesnesis
J. SILICKA foto

Pirmoreiz Preiļos

To, ka padomju saimniecības «Rušona» un «Aglona» ir pāris vīru, kuri paši meistaro bagļus un tos vada sacensību trasēs, bija dzirdējuši daudzi. Bet... bagļa mašīnas Preiļos — pirmoreiz. Rēzeknes ielas dzīvojamā namu masīvā pie benzīna tanka bija rasta trasē bagļu demonstrējumiem. To saimnieki — padomju saimniecības «Rušona» darbnīcu vadītājs Ivans Sisojevs un padomju saimniecības «Aglona» iecirkņa priekšnieks Voldemārs Valainis sēdās pie mašīnu stūres un preiļiešiem rādīja bagļu spēku un ātrumu.

Autosporta sekcijas «Rušona» un «Aglona» darbojas jau dažus gadus. Tiesa, par masveidīgām tās nav kļuvas. Jo bagļu izgatavošana prasa teicamu tehnikas pārziņāšanu, daudz pūļu un brīvā laika, arī līdzekļus. Ar bagļiem vēl ir sadraudzējušies aglonietis Jānis Kraupša un rušonietis Pēteris Baško.

Sportisti ik gadus piedalās Baltijas republiku sacensībās «Draudzība». Pērn izcīnīja pirmo vietu.

Voldemārs Valainis uzskata, ka šis sporta veids ir ļoti perspektīvs. Populārizējams kolhozu un padomju saimniecību fizikultūvos un DOSAAF pirmorganizācijās. Diemžēl rušonietis un aglonietis ir vienīgie...

A. VELDRE

Gatavojoties sporta biedrības „Daugava” rajona konferencē

9. janvārī notiks sporta biedrības «Daugava» rajona pārskata un vēlēšanu konference. Pašlaik darbu vērtē fizikultūras kolektīvi.

Lai analizētu stāvokli rajona sporta organizācijā, aicinām piedalīties pārrunās par sporta dzīves problēmām. Uz sarunu aicinām fizikultūvu priekšsēdētājus, sporta metodikus, fizikultūras skolotājus, trenerus un, protams, fizikultūriešus un sportistus. Vērtējiet pozitīvos momentus, analizējiet trūkumus. Izsakiet savas domas par sporta biedrības «Daugava» prezidija darbu pārskata periodā. Gribam zināt jūsu viedokli par jaunatnes sporta dzīves problēmām, par vidējās paaudzes un veterānu sportu rajonā.

Kas jūsuprāt veicina un kas bremzē rajona sporta dzīves attīstību? Vai pārskata periodā un šobrīd vajadzētu sporta dzīvē jūs saskatīt būtiskas izmaiņas? Stāstiet par sava fizikultūras kolektīva pieredzi.

Aicinām paškritiski un objektīvi vērtēt un analizēt darba kolektīvu sabiedrisko organizāciju lomu veselīga dzīvesveida propagandā. Jācer, ka mūsu sarunā piedalīties ne tikai sporta entuziasti, bet arī arodkomiteju priekšsēdētāji, komjaunatnes un partijas pirmorganizāciju sekretāri. Un izteiks savus priekšlikumus, ieteiks jaunās darba formas un metodes, kas var pozitīvi ietekmēt galarezultātu.

Uz jūsu jautājumiem lūgsm atbildēt rajona partijas, padomju un arī vadošos sporta darbiniekus.

Jūsu vēstules, priekšlikumi dos ierosmi apspriežamo jautājumu un problēmu klāstam sporta biedrības «Daugava» pārskata un vēlēšanu konferencē.

VESTULES ADRESEJIET: Preiļos, Komjaunatnes ielā 1, laikraksta «Leņina Karogs» redakcijai.

Redaktors V. PETROVS

Valsts Liepājas teātra viesizrāde

13. novembrī plkst. 17.00

Preiļu kultūras namā

«SARKANGALVĪTE UN VILKS»

— K. Briknera pasaka 2 cēlienos.

Biļešu iepriekšpārdošana kultūras namā. Pieņem kolektīvu pieteikumus.

TV VIĻŅA

13. novembris. 9.00 — «Panorāma». 9.40 — Pārkārtošanās: pieredze un problēmas. 10.20 — Koncertfilma. 11.20 — Daba un mēs. 11.55 — Dokumentālo filmu programma. 12.45 un 18.00 — Zīnas. 18.15 — TV — skolēniem. 18.45 — Aina no baleta. 19.00 — Televīzijas forums. 20.00 — «Panorāma». 20.30 — Dienas zīnas (krievu val.). 20.35 — «Labu nakti, mazuļi!». 21.00 — «Laiks». 21.40 — Pārkārtošanās sarmetis. 21.50 — Sagaidot Lietuvas KP CK IX plēnumu. 22.20 — Lietuvas televīzijas uzvedums. 23.15 — Zīnas. 23.30 — Koncerts «Deju ritmos». 0.05 — Mākslas filma «Pāzudušais inku zelts».

14. novembris. 9.00 — «Panorāma». 9.40 — Rita vingrošana. 9.55 — Dokumentālā filma. 10.25 — TV — skolēniem. 10.55 — Veselība. 11.25 — Armēnijas PSR Valsts estrādes orķestra koncerts. 12.00 — Nedēļas panorāma. 12.30 — Mākslas filma «Neatklātās salas». 13.35 — Draudzības dziesmas. 14.50 — Bērnu leļļu teātris. 15.30 — Koncerts «Draudzības vilciens». 16.00 — Jaunatne. Mēs un mūsu ideāli. 16.50 — Dziesmu un deju ansamblis «Zaika» (UTR) koncerts. 17.25 — V. Ziļinskaites humoreskas. 17.50 — Zīnas. 18.05 — Koncerts «Jums, veterāni!». 18.40 — Sagaidot Lietuvas KP CK IX plēnumu. 19.05 — Muzikālais raidījums «Estrādes orķestris». 20.00 — «Panorāma». 20.30 — Dienas zīnas (krievu val.). 21.00 — «Labu nakti, mazuļi!». 21.00 — «Laiks». 21.40 — Pārkārtošanās sarmetis. 21.50 — J. Strausa operete «Sikspārnis». 0.55 — Dokumentālās filmas.

15. novembris. 9.00 — «Panorāma». 9.40 — Rita vingrošana. 9.55 — Koncertfilma. 10.30 — Nedēļas atbalss. 11.05 — TV — skolēniem. 11.35 — Bērniem. 12.00 — Pa Padomju zemi. 12.40 — Koncerts. 13.30 — Lietuvas televīzijas uzvedums. A. Kolomjecs. «Tēvs». 16.10 — Koncerts. 16.50 — Sodien — Agrorūpnieciskā kompleksa lauksaimniecības un pārstrādājošās rūpniecības darbinieku diena. 18.00 — Zīnas. 18.40 — Rakstnieks un laiks. 19.25 — Videospēles. 20.00 — «Panorāma». 20.30 — Dienas zīnas (krievu val.). 20.35 — «Labu nakti, mazuļi!». 21.00 — «Laiks». 21.40 — Pārkārtošanās sarmetis. 21.50 — Mākslas filma «Pirmoreiz precējies». 23.25 — Zīnas.

PĀRDOD lielu lauku māju starp Rīgu un Jelgavu. Var dzīvot divas ģimenes. Ir saimniecības ēkas, garāža. Telefons Rīgā 531241. Zvanīt vakaros.

PĀRDOD govī. Zvanīt 55751.

Bija mīļa māmuliņa, Padomiņa devēja, Nu to apsegs zaļas skujuas, Vēsu smilšu paladziņš.

(T. dz.)

Izsakām dziļu līdzjūtību Heļēnai Krūmiņai sakarā ar MĀTES nāvi.

Līvānu eksperimentālās bloķimiskās rūpnīcas kolektīvs

Vējš, kam tā elsodams pūt tu? Mežs, kam tik smagi tu dves? Šķiršanās sāpes vai jūt' tu? Un manim ardievas nes?

(V. Plūdons)

Izsakām dziļu līdzjūtību Annai Mainulei sakarā ar TEVA nāvi. Kinodirekcijas kolektīvs

Tu pa plašajam rudens druvām Gribēji saulrietu sagaidīt steig, Pienāca rīts ar pāragru salnu, Pat nespēji savējiem ardievas teikt.

(M. Bārbale)

Izsakām dziļu līdzjūtību audzinātājam Valentīnam sakarā ar DZĪVESBIEDRA pāragro nāvi.

3. un 5. grupas bērni un vecāki

Vēl saule augstu — un tu jau pie dusas, Tik pusceļš vien vēl, — un tu stājies iet! Tik daudz tev vēl ko teikt, un lūpas klusas, Tu tās uz mūžību jau slēdzis ciet.

(R. Blaumanis)

Kad pār kapu likst pēdējie atvadu ziedi, skumju brīdī esam kopā ar Vitaliju Zaharānu, BRĀLI pēkšņi zaudējot.

«Lauktechnikas» Preiļu rajona apvienības autotransporta nodala

Tir. 13 946 eks. (latv. val. 9939 eks., krievu val. 4007 eks.).

1. nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums. Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400. Daugavpils, Valkas ielā 1. Indekss 68169. Pas. 1517.

Laikraksts «Leņina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Leņина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Приельского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке. г. Преиля. Лат. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. М. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1. TĀLRUNI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, sekretariāts — 21769, agrorūpnieciskā kompleksa, kultūras un sporta nodalās — 21759, partijas dzīves, skolu un vēstulju nodalās — 21996, vietējo padomju darba, rūpniecības un celtniecības nodalās — 21985, grāmatvedība, uzzīņas par sludinājumiem — 22305.